

Deneme
Nuh GÖĞÜS

KAYBETTİKLERİMİZ

Merhaba Tirşik ailesi, merhebe Andırın sevdalıları. Kalemler, kalem yazar. Aslında yazan gönüldür, ruhtur, sevdadır. O düşünceler, o sevdalar bizleri dipdiri tutarlar.

Yaşlarımız ilerlesede bizler, Karacaoğlan gibi Dadaloğlu gibi Vahap Kocamanlar, Feymaniler gibi onların yaşadığı diyarlarda dipdiri yaşıyoruz.

Yaylalarda, ovalarda, Amanıslarda, Toroslarda, Çukurovada bizlere bir yer var elbette.

Bu seveda bizleri maziden atıye doğru koşturup duruyor. Sevdiklerimizi bir bir ebediyete uğurlarken, yalnızlığı, sevinci, hüznü birlikte yaşıyoruz.

İnsanız, üzülmüyoruz seviniyoruz, duyuyoruz, hissediyoruz farklı farklı halleri yaşıyoruz gönül dünyamızda.

Akıp giden ömür içerisinde yeniden yaşıyoruz geçen günleri. “Nereden nereye deyip” geçiyor günlerimiz.

İnsan hatıralarına daha çok önem veriyor yaşlandıkça.

İklimlerin ve insanların değişmesiyle eski güzelliklerde yok oluyor zamanla.

Akdenizden, yaylalara doğru çıkıldıkça uçsuz bucaksız Çukurova bizleri uğurlarmışçasına bir uyanışı bir dirilişi müjdeliyor sanki.

Ben burada doğup büyüdüğüm yöre olan Andırında bulunan, Kör sulu deresi ve onu besleyen Sınak deresi ve Sülüklü deresinden bahsetmek istiyorum.

Sülüklü deresi Andırın yaylalarından doğan, bilhassa bahar aylarında taşıyan bir su kaynağıdır.

Altınyayla (sisne köyü) ile Bunduk (Akgümüş köyü) arasından doğup, menderesler çizerek, bu köylere can vererek yoluna devam eder.

Kargaçayırı köyü önünde körsulu çayı ve sınak çayı ile birleşip yoluna devam eder.

Karga çayırı köyü, Eminler köyü, Gökgedik köyünden geçerek Kahraman Maraş’a doğru yönelip sır barajına dökülür.

Sülüklü deresi, çocukluk yıllarımızı süsleyen geçtiği yerleri yeşile boyayan, içinde çeşitli kuşların, turnaların, angutların diğer göçmen kuşların konakladığı bir yerdir.

Bakınca insanın gözünü doyuran yeşillikler içerisinde nazlı, nazlı akıp giderdi.

İçinde çeşitli balıkların bulunduğu o, yöreye has gümüş renkli balıkları barındırırdı.

İnsanlar buralarda balık tutar, bahar aylarında çevre dağlardan eriyen karların sularıyla şaha kalkar bizleri adeta kendine çekerdi.

Bir gün duyduk ki, köylüler sülüklüyü şikayet etmişler, Devlet yetkilileri gelerek,

O güzelim dereyi adeta bir çizgi gibi kanallar açarak yok etmişler.

Şimdi o yemyeşil ovalarda ne bir kuş, ne bir balık nede insanın gözünü doyuran yeşil renkler yok.

Sadece sevimsiz bir kanal geçip gidiyor yanımızdan.

Sülüklü deresinin yok edilmesiyle, hayallerimizi süsleyen o güzelliklerde yok olup gidivermiş.

İnsanın kendisi olan çevre yine insanların kendi eliyle yok edilmiştir.

Kaybolan güzellikler ya hayallerimizde yaşıyorsa hakikatte yoklar artık.

Hayalle hüznü birlikte yaşayarak seyrederim.